Camilla Collett.

23. Januar 1813 — 7. Marts 1895.

I Torsdags bragte Telegrafen Bud om, at Kvindesagens Ældste her i Norden, *Camilla Collett*, var sovet hen — mæt af Dage, kan man sikkert sige; thi ikke blot havde hun langt overskredet Støvets Aar, men de fleste af hendes Dage havde været af dem, der ikke behager.

Camilla Colletts ydre Historie er meddelt i faa Ord.

Født i Kristianssand 1813, Datter af den fra Norges Frihedskamp vel kendte Provst *Nicolai Wergeland*, Søster til Digteren *Henrik Wergeland*, henlevede hun sin Ungdom i Eidsvold stille Præstegaard. Et Ophold i en herrnhutisk Opdragelsesanstalt i Kristiansfeld fra hendes fjortende til sekstende Aar samt senere et længere Besøg hos Venner i Hamburg bragte hende under Indflydelse af tysk Aandsliv i forskellige Former, og en Rejse med Faderen til Paris og Holland gav hende det første større Indtryk af Evropa.

Men hendes Ungdoms store Oplevelse var Tredivernes litterær-nationale Strid mellem Broderen, *Henrik Wergeland*, Repræsentanten for den norske Dannelse og Vennen, *Welhaven*, den kosmopolitiske Dannelses Repræsentant. Hendes Hjerte og hendes Aand droges til dem begge, og det er næppe for meget sagt, at hendes Hjerte knustes i den Kamp, der gav hendes Aand Ilddaaben.

1841 indgik hun Ægteskab med Professor P. J. Collett og begyndte, opmuntret af ham, samme Aar sin litterære Løbebane, men først efter hans Død (1851) udkom hendes Hovedværk, den berømte Roman *Amtmandens Døtre* (1855). Senere fulgte *Fortællinger, I de lange Nætter, Sidste Blade, Erindringer og Bekendelser, Fra de Stummes Lejr, Mod Strømmen.*

De sidste tredive Aar af sit Liv tilbragte hun for en stor Del paa Rejser; i København opholdt hun sig adskillige Vintre. I 1863 modtog hun af den norske Konge Guldmedaillen *Literis et artibus*. I 1877, efter *De Stummes Lejr*, holdtes der en større Fest for hende i København, i 1884 blev hun den nystiftede Norsk Kvindesagsforenings første Æresmedlem, og i 1893, paa